

тѣзи буйни разговори и другитѣ се увлѣкоха да осѣждатъ правителственнитѣ работи, като изброяваха рѣдове отъ пакости, — грабежи, — притѣснения и убийства, извършени отъ съседитѣ имъ Садовци и Черкези тѣй и други въ ходянието имъ изъ Добруджа, като казваше Лоловъ, че баща му е станалъ жертва отъ подобни турски звѣрове, когото убили въ Добруджа на каплата му; „и колко йоще други ставатъ жертва. Нашитѣ села: Медвень, Градецъ, Котелъ, Жеравна и Ичера, като иматъ работа по Добруджа, колко хораца загиватъ отъ тѣхъ. Като тръгнемъ да си отиваме на каплитѣ, при овцетѣ, то най-напрѣдъ ще оплачимъ домашнитѣ си, на тогава потѣгляваме и Богъ знае кой ще се върне живо и здраво. Коситѣ ни настрѣхvatъ като вървимъ изъ пхтищата; глѣдаме на всѣка стѣнка край пхтищата гробища; напомнимъватъ ни за избититѣ сиромаси, като пхтували по работата си, или като си идели, или като си отивали. Такива спомѣни има поставени на много мѣста. Ний като хванемъ пхтя отъ *Юрушката стена*, надъ Котелъ, Тича Османъ-пазаръ, Герлуво, Джумая, пхтя прѣзъ Дервинъ Иванъ, Шуменъ Ионюсъ-кью и чакъ до Пазарджикъ като стигнемъ, вече се считаме, че сме минали *смъртнийтъ мостъ*. На мнозина дохожда прѣгорено писмо*) (черенъ хаберъ) до като челедѣта му го очаква самъ да си доди. При тѣзи пламенни разговори дойде рѣдъ на пратеницитѣ да откриятъ защо ходятъ. „Братя, каза Схбевъ, не ни питате защо ходимъ. Ето ний сме първитѣ и послѣдни извѣстители за постигване на целта, *освобождението на народа ни*, отъ тѣзи кръвопийци. Недѣйте остава само съ разядосанитѣ

*) Овчаритѣ, по тѣзи села, иматъ обичай по прѣдание, като умрѣ нѣкой отъ дружината имъ, проваждатъ на фамилията му писмо, прѣгорено отъ вѣнь — извѣстие за умрѣло или черенъ хаберъ